

kunne godtgjøre, at Ordet kun betyder den ene Art af Fængsling. Bevisbyrden maa ligge paa dem, som holde paa den snævrere Betydning af Ordet, og ikke paa dem, som holde paa den videre. Det ærede Medlem gjorde et ganske lille Forsøg paa ved en Analogi fra Grundloven at bevise sin Opfattelses Rigtighed, idet han henviser til, at Ordet „fængsles“ forekommer der et Sted til, nemlig i § 80, og at det der kun er brugt om Varetægtsfængsel. Det er fuldkommen rigtigt. Men der kan heller intet Menneſte være i Tvivl om Meningen i § 80 efter Sammenhængen. Der kan ikke være Tale om Andet end Varetægtsfængsel. Nu forekommer det mig, at man kan meget godt slutte fra saadanne Analogier, naar der ellers er nogen Sammenhæng mellem de Forbindelser, hvori Ordet forekommer, men her er der to Paragrafer, som ere saa vidt forskellige, at man ikke kan drage en Analogi fra den ene til den anden. Jeg vil sige, at hvis Ordet „fængsles“ oftere var forekommet i Grundloven og stadig i Betydning af Varetægtsfængsel, kunde der være Noget i at drage denne Analogi, men fordi det forekommer paa et Sted i Grundlovens 95 Paragrafer brugt i den bestemte Betydning af Varetægtsfængsel, saaledes at det ikke kan misforstaaes, følger ingentunde, at Ordet paa det her omtalte Sted skal betyde Varetægtsfængsel alene. Saa soiede det ærede Medlem til, at hvis Ordet betyder alt Slags Fængsel, kunde han ikke indse, hvorfor der var sat den Undtagelse fra den almindelige Regel, at en Rigsdagsmand skal kunne fængsles, naar han gribes paa ferst Gjerning. Dertil vil jeg sige, at denne Undtagelse bliver lige nødvendig, hvis den da overhovedet er nødvendig, hvad enten „fængsles“ skal betyde begge Slags eller kun den ene Slags, og det, at man undtager dette ganske specielle Tilfælde fra den almindelige Regel om Fængsling, beviser slet ikke, at der kun er Tale om Varetægtsfængsel alene. Men hvorfor er denne Bestemmelse om, at en Rigsdagsmand skal kunne fængsles, naar han gribes paa ferst Gjerning, overhovedet kommen ind? Ja, det veed det ærede Medlem saa lidt som jeg nogen Veffed om, thi der blev slet ikke givet nogen Begrundelse deraf. Der har altid, saavidt mig bekjendt, fundet særegne Forholdsregler Sted lige overfor Folk, der bleve grebne paa ferst Gjerning. Jeg veed ikke, om det maaſte er, fordi det, naar man griber en Mand paa ferst Gjerning, gjælder om at fiktte sig ham for at faae Sagen oplyst — der behøver jo nemlig ikke, som det ærede Medlem bemærkede, at foreligge nogen Forbrydelse, fordi en Mand tages paa ferst

Gjerning. Men anser man det saaledes for nødvendigt at beholde den Vedkommende, maatte det naturligvis gjælde lige saa vel for en Rigsdagsmand som for andre Borgere. — Jeg siger, jeg veed ikke, om dette er Grunden, for der blev slet ikke givet nogen Grund i sin Tid. Bestemmelsen er optagen efter fremmede Forsatninger og som en selvfølgelig Ting. Men det ærede Medlem kan ikke deraf slutte, at den hele Paragraf kun skulde gjælde om Varetægtsfængsel. Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om, at Regjeringen jo kunde fængsle en Rigsdagsmand før Samlingen og saaledes forhindre, at han kom til at tage Del i Arbejdet, og derved i Virkeligheden gjøre det Samme, som vi nu anse over, at man har gjort her. Ja, det kunde ste. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at hvis en Rigsdagsmand fængsles før Samlingen og veed, at denne Fængsling vil kunne vare saa lang Tid, at han ikke kan komme til at tage Del i Arbejdet her, har han den Udvei at nedlægge sit Mandat. Vælgerne ville kunne faae en anden Mand i Stedet for ham, og Thinget behøver saaledes ikke at savne en Rigsdagsmands Virksomhed. Hvis derimod en Rigsdagsmand midt under Arbejdet rives ud af Rigsdagen, miste i hvert Fald Vælgerne for en Tid deres Repræsentant og Thinget en Arbeidskraft. Det er en meget betydelig Forskjel, og det er vel sagtens en af Grundene til, at man saa udtryffeligt har værnet Rigsdagen imod, at et af dens Medlemmer skulde kunne fængsles under Samlingen, medens de nok skulde kunne fængsles før eller efter den. Det ærede Medlem sagde, at Dommens Fuldbrydelse ganske vist er en Administrationsſag, og han gik ikke ind paa, at det, der her var slet, var en nødvendig Følge af Dømmen. Det tager jeg til Indtægt. Det ærede Medlem maa, haaber jeg, indrømme, at det, at en Rigsdagsmand fængsledes under Samlingen, ikke er Dommens Skyld, men Administrationens Skyld, der vælger dette Tidspunkt dertil. Og naar det er slaaet fast, at det er Administrationen, der vælger Tidspunktet, saa er det den, vi i dette Tilfælde have at holde os til. Det ærede Medlem siger: „Ja, men Administrationen har jo et frit Skjøn, og finder man dette frie Skjøn skadeligt, saa kan man jo tage det fra den“. Men, vi finde slet ikke dette Skjøn skadeligt, vi finde kun den Brug, der er gjort af Skjønnet her, utilstedeligt; thi Skjønnet er vel i al Almindelighed frit, men, som jeg før bemærkede, med Hensyn til Rigsdagsmænd er dette Skjøn om Tidspunktet ikke frit. Her gjælder en særlig